

Một niềm vui trọn vẹn

Ký sự của *Phạm Hữu Bình*

(Lời nói cẩn thận: Bài này tôi viết với một tình cảm cá nhân, một lá thư riêng, dành cho những bạn cố tri, dùng tên thật, ngoảnh lại cuộc đời, ôn cố tri tân, cho nên nếu có ai đó hiểu lầm, thì xin coi bài này như ... chuyện đọc qua rồi bỏ.)

Năm nay (2009) tôi lại đi dự Đại hội Hợp mặt Thân hữu Điện lực Hải ngoại một lần nữa.

Nhưng lần này có khác: Hậu đại hội tôi đi viếng Florida. Cái hậu đại hội này mới mang cho tâm hồn tôi một thoải mái vô bờ bến mà tôi gọi là "một niềm vui trọn vẹn."

Nhưng, phần đại hội tự nó cũng hay lắm. Cho nên tôi xin kể ra ở đây, và đồng thời cũng để phúc đáp cho một bạn quý của tôi, không bao giờ chịu nhập bọn, mà lại hỏi tôi vài hình ảnh đại hội. Đọc xong bài này, thì kỳ tới, bạn rán nhập bọn, đừng có làm ngơ nữa nghe không? Có tôi từ Pháp qua, đón chờ bạn ở Miami. Tôi từ Pháp qua 4000 miles, Bạn từ Los qua cũng 4000 miles. Có khi bạn gần hơn vì có con gái ở Louisiana!

*Đời ta như thể chim bay,
Hôm nay bỏ dỡ, ngày mai không còn.*

Bắt đầu, như thông lệ, là buổi cơm Hội ngộ, bữa ăn chánh thức đánh dấu ngày gặp gỡ hàng năm. Mỗi lần gặp gỡ là một lần nhộn nhịp vui mừng! Một lần gặp lại người quen cũ là một lần dào dạt tâm tư, một lần trẻ lại như thời quá khứ!

Ban tổ chức biết chọn một nhà hàng lớn vùng DC-Virginia. 120 thực khách chỉ chiếm một phần của nhà hàng này mà thôi. Thực đơn thì chỉ có khen. Phần văn nghệ "cây nhà lá vườn" rất hấp dẫn độc đáo, không thua gì nhà nghề trên sân khấu thứ thiệt. Virginia là đất lành của các ca sĩ (tạm gọi như vậy đi) cây nhà lá vườn. Cậu phải nghe những bài tân nhạc của Hiếu Tâm (phu nhân Lê Tấn Tuyền, Bà Quẹo ngày trước, cậu có biết không?), Văn Toại ngâm thơ, Văn Di cổ nhạc, thì cậu mới được trở về

cái thời mà tâm hồn mình vừa thấm đượm những Đình Hùng vắng vắng thâu đêm, những Hữu Phước hát bài *Tình Anh Bán Chiều* bên bờ sông Hậu, một quá khứ vàng son, một thời mà bọn mình đã từng đi Queen Bee, Anh Vũ, cái thời mà chúng mình tung tăng chưa cặp bến với người yêu lý tưởng. Cậu có ngày rộng tháng dài như tớ, cậu chưa thí phát quy y, mà cậu không chịu đi tìm vui như tớ, thì cậu phạm thời gian trời cho ở thế gian này!

Chưa hết: Đây cũng là cơ hội mình gặp lại những bạn đồng nghiệp cũ, nay trở thành những người bạn mới vì trước kia chưa từng gặp mặt. Đây cũng là một niềm vui không nhỏ. Tuy nhiên chưa được trò chuyện bao nhiêu thì phải trở về bàn, rồi lại rời tiệc sớm vì hôm sau phải dậy sớm theo chương trình. Tôi rất tiếc không nói chuyện được với từng người "bạn mới" dù là đồng nghiệp cũ vì sau nhiều năm sở làm cũ không còn trong đầu nữa. Những thân hữu không đi theo chương trình du ngoạn thì ở lại cho đến khuya, nghe đâu hấp dẫn lắm.

Chương trình du ngoạn gồm có 5 ngày 6 nơi: Washington DC, Philadelphie, New York, US9 và I95, và Boston. Nội dung rất là súc tích. Đối với tôi, cái gì cũng mới, cũng chưa biết, cũng là: "đi một bước đường học một sàng khôn."

Viếng Washington DC

Có đi viếng *Tòa Bạch ốc*. Nhưng tôi xin kể khu vực *Đài tưởng niệm*. Có hết thầy ba đài tưởng niệm tọa lạc cùng một nơi: Đài tưởng niệm Chiến sĩ Hoa kỳ với ba tượng lính đại diện cho năm quân chủng (lục, hải, không, hải đánh bộ, và...) Bức tường tưởng niệm chiến tranh Triều tiên, và Bức tường tưởng niệm chiến tranh Việt nam. Tôi đi rất chậm trước bức tường tưởng niệm chiến tranh Việt nam, tôi đọc vài tên các chiến sĩ Mỹ bỏ mình trên đất Việt. Lòng tôi rất là xao xuyến. Tôi là khóa 21 Bộ binh Thủ đức (1964, sẽ nói lại ở đoạn cuối bài này), tôi cũng có lần mặc quân phục, cũng có cấp bậc như những anh đã nằm xuống ở đây. Trong số họ thế nào cũng có những anh đi quân dịch. Người ta rời quê hương êm ả, xa xứ để

phục vụ và tử trận ở xứ mình. Còn chính ở xứ mình, thì các ông tổng bộ trưởng, những người lèo lái quốc gia, những người uốn nắn tư tưởng quần chúng, lại coi là một danh dự cá nhân khi can thiệp cho thuộc quyền được hoãn dịch. Dân gian, thì người ta tìm cách chạy trốn quân dịch.

Cứ trốn nghĩa vụ như vậy rồi có ngày chạy ra biển cả luôn!

Viếng Philadelphia

Philadelphia là thành phố của *Trường ban Tổ chức*. Nơi đây Văn Dzi đã được "trưởng thành" trên xứ Mỹ, là nơi làm lại cuộc đời, với cái job đầu tiên, có dịp thi thố tài năng, lương hậu một cách bất ngờ. Ở đây có «chuông nứ», tiếng Pháp gọi là *la cloche fêlée*. Thành phố Phila đã từng giữ một vai trò nòng cốt trong thời kỳ xây dựng hiến pháp của Hiệp chúng quốc với 13 tiểu bang đầu tiên.

Viếng New York

Phái đoàn được dẫn đi viếng nhiều nơi như là: *World Trade Center, Time Square, Tượng Thần Tự Do, Ground Zero, Liên Hiệp Quốc...* Tôi để ý nhiều hơn hết *New York Stock Exchange* và *Wall Street*. Tôi rất ngạc nhiên con đường Wall Street nhỏ xíu và cụt ngủn mà lại rất đông người. Cứ nghe nói Wall Street mãi, bây giờ mới thấy tận mắt: *Danh kỳ thanh bất kiến kỳ hình!* Ôi giá hàng hóa ở đây sao mà mắc quá. Bên Tây, tôi đã từng quen với giá sinh hoạt đắt đỏ gấp đôi, nhưng ở khu vực này, tôi cảm thấy phải đi chơi chỗ khác !

US9 - Viếng West Point

Xe buýt đi lên phía Boston bằng xa lộ I95 và quốc lộ US9.

West Point không xa quốc lộ US9 cho lắm. Đây là trường sĩ quan hiện dịch bộ binh Hoa Kỳ rất có tiếng. Có đến những năm cựu tổng thống Mỹ xuất thân từ trường này. Tôi rất phấn khởi khi được đi xem nơi đây. Tuy tôi là hạng bét, nhưng tôi có cái hãnh diện bộ binh của tôi! Tôi cũng đã từng í ạch như những anh "*cadet*" ở đây, lẽ dĩ nhiên trong một khung cảnh khác. Trường thường xuyên có đến 4,000 cadets tức là mỗi năm bộ binh Mỹ có thêm được 1,000 sĩ quan mới. Lý lịch để vào đây được giới thiệu rất là gay go, không phải cứ là học giỏi hay con nhà giàu!

Cơ sở đầu tiên được cho coi là nhà thờ. To lớn trang nghiêm như một nhà thờ ngoài dân sự. Du khách được cho vào tận phía trong nhà thờ xem. Phải chăng người ta muốn nhắc nhở ở đây "*In God We Trust*." Sau đó được ngó qua các cơ sở

khác: nội trú, phòng học, thư viện, văn phòng, sân vận động, nơi ở. Cuối cùng đứng bên bờ sông, người ta nói cho nghe lai lịch của danh từ West Point: West Point là một địa điểm chiến lược trên sông *Hudson*, nằm về phía tây, ngăn cản tàu bè Hoàng gia không vô sâu lục địa được (trong chiến tranh đòi độc lập khỏi tay mẫu quốc Anh cát lợi).

Viếng Một Factory Outlet

Men theo US9, thì có lối vào một khu *factory outlet*. Thời điểm này rất là cần thiết để cho mọi người xuống xe thoải mái. Với số lượng đầy một xe, vậy mà đi tề cùng một lúc rất là thông thả. Cái văn minh của nước Mỹ là nơi đi tề! Tôi vướng phải cái tạt hay đi đái dọc đường, gọi là «đái đường», cho nên đi đâu tôi phải láo liên để ý tới nơi đi tề. Ở cái xứ Mỹ này thật là lý tưởng cho du khách! Ở đâu cũng có, bất cứ tiệm nào, cơ sở nào, tha hồ thoải mái. Một hôm, tôi vào đại sảnh *City Hall* (Jackson-ville), họ cho tôi vô luôn, nhưng phải qua khám xét an ninh mới được đi "thăm bác"! Chớ đâu như các xứ Âu Á Phi khác, phải nín, rồi hót, rồi teo, rồi tái mặt, rồi rơi bọt! Cứ nghe các bạn bè kể chuyện, chắc tôi không dám đi Tàu! Bởi vậy tôi gọi là văn minh xứ Mỹ!

Cái factory outlet này sao mà nó to quá, mênh mông đại hải. Hướng dẫn viên đã căn dặn trước: *đi đâu thì phải biết đường về xe buýt*. Tôi cứ phải coi trước coi sau thường xuyên vì diện tích và đường sá rộng rãi. Nhưng gặp lúc vắng teo không có khách nên yên chí không bị lạc đường! Khách hàng chỉ có bọn chúng tôi. Về phần người bán thì trọn vẹn đầy đủ nhân viên, lại có máy sưởi ấm làm cho mình thoải mái khi bước vào trong cửa hàng. Mặt hàng là quần áo dày vớ. Không có thực phẩm ở đây.

Tôi biết máy sưởi tốn điện lắm. Còn người bán thì nhiều hơn người mua. Cho nên tôi chẳng hiểu cái lý luận kinh tế của các tập đoàn tài phiệt này. Rõ ràng là phải bù đắp. Nhưng đối với người tiêu thụ, thì tha hồ mà chọn lựa. Tôi chọn lựa được một cái áo nhà banh nhiều túi vì tôi có nhiều đồ linh kinh dính theo người.

Viếng Boston

Boston là một thành phố trường học, hai trường có tiếng quốc tế đều là ở đây: MIT, Harvard, và khu phố Cambridge. Du khách được cho vào cổng nhà trường. Cho nên tôi tự biến mình thành ra sinh viên MIT hay là sinh viên Harvard (nhưng trong vài giờ thôi). Đây là một cơ hội nhắc nhở lại cho tôi những kỷ niệm đẹp của thời sinh viên, Phú

Thọ, rồi Chicago. IIT của tôi đâu có to bằng MIT này. (IIT: *Illinois Institute of Technology*, MIT : *Massachusetts Institute of Technology*.)

Phái đoàn cũng được đi viếng một soái hạm của thời tàu cây chạy bằng buồm tên là *USS Constitution*. So với ngày nay chiến hạm này không khác một món đồ chơi vì nhỏ quá. Thủy thủ đoàn phải ngủ vồng ở tầng thấp nhất dưới lằn nước tối thui ngày lẫn đêm. Vừa say sóng, vừa đi đêm trong mờ mờ ảo ảo để lên tầng trên bắn đại bác, chắc là tàu địch có dư ngày giờ để nhận chìm! Phải chăng vì vậy mà tàu này được làm soái hạm dành riêng cho đô đốc chỉ huy từ xa!

Dọc đường

Ăn với ngủ là cơ bản đi đường. Cái ăn ở xứ Mỹ này có khi lại nhớ lâu: đó là cái món "buffet - all you can eat" ở một cái *mall* đâu đó vùng Washington DC. Bước vô trong tiệm thì thực khách đã đông lắm rồi. Bốn mươi người trong phái đoàn chỉ là một nhóm thiểu số thôi! Cái tiệm ăn này nó to quá! Nhưng các món ăn bày ra mới đáng nói! Nhiều thứ quá chừng! Bày ra trên nhiều quầy. Đếm không xuể. Món nào cũng ngon cũng hấp dẫn. Đây là thực đơn Tàu. Tôi như thằng bé dưới ruộng mới lên thành! Ở Paris tôi, tuy có nhưng đâu có loại kích thước cỡ này!

Còn ở, thì ban tổ chức cho ở *Marriott* hay *Sheraton*! Tự đi tiền túi, tôi đâu dám vào đây! Với đời sống mắc mỏ ở Paris, tôi không bao giờ nghĩ tới chuyện Văn Dzi và «Trung sĩ» Thực cho mình ăn ngủ thượng hạng như vậy.

Còn chuyện cười trên xe nữa, các câu chuyện dí dỏm của "cây nhà lá vườn", có khi cười lộn ruột, phải nghe mới thường thức được. Tôi không lập lại nổi tài năng của các mầm giả như TS Thực, Văn Dzi, Henri Thụy, Long Thượng, và nhiều bạn khác nữa.

Chuyến đi này thật là đáng đồng tiền bát gạo. Tôi cho đây là một thành công lớn. Xin khen ban tổ chức và hãng du lịch Khánh Hoài Canada biết chọn hãng xe buýt *Ma Long Maryland*.

Hậu Đại Hội: Viếng Florida

Đại hội THDL 2009 là *East Coast*. Nhưng *East Coast* còn nữa: Florida. Thoạt tiên, khi nghĩ ra Florida, tôi chưa biết tôi có bạn bè nào ở đó. Sau một thời gian liên lạc, tôi mới phát giác ra là tôi có đến những bốn người quen biết, và sau này có thêm một người thứ năm. Cả năm lại cư ngụ ở những địa điểm lý tưởng (đông tây nam bắc) mình muốn dừng chân.

Tôi lại chợt nhận thức ra là thể hệ trôi sông lạc chợ của mình có một đặc tính: bạn bè nhiều nơi. Những người chính cống bản xứ hay là con cái mình thể hệ II đâu có cái điểm phúc như mình là đi đâu cũng có thổ địa mừng rỡ đón tiếp. Có thổ địa mới biết được dân tình địa phương và chính đó mới là động cơ thúc đẩy ham đi.

Florida là xứ giông bão - *hurricane*. Cho nên tôi do dự lắm, đang lái xe mà giông bão ào tới thì làm sao? Cái triết lý của *Shakespeare* là: *đi hay là không đi*. Rốt cuộc tôi quyết định : *đi*.

*Chưa đi chưa biết flo ri,
Đi rồi mới biết flo ri đầy tình!*

Tôi mượn một xe, *rent a car*, trong suốt thời gian đó, từ 21 Oct cho đến 4 Nov, đi từ trên (Jacksonville) xuống dưới (Key West) rồi từ dưới lên trên. Nhờ có GPS nên đi rất thoải mái, không sợ lạc đường. Thật ra thì Florida không dài, không rộng : Jacksonville đến Miami là 552 km (343 miles), Orlando-Tampa là 137 km (85 miles) với một đoạn lòng thông Key West-Miami là 246 km (153 miles).

Jacksonville là trạm đầu tiên tôi đến. Tôi viếng được vài nơi thuộc trung tâm thành phố: *Jacksonville Landing*, *Hemming Plaza*, *City Hall*, *Elevated train*, và xa về ngoài có *Avenues Mall*. Tôi được một người bạn, có họ hàng với THDL tiếp đón nồng hậu. Nếu bạn nào có đến khu vực *Baymeadows*, không nên bỏ qua một tiệm ăn nhứt bốn "Sakura", có món nấu nướng thú vị lắm. Không xa Baymeadows có thành phố lân cận tên là *St Augustine*. St Augustine được coi là thành phố "cổ tích". Người Tây ban Nha cai trị lãnh thổ này từ năm 1565. Đến năm 1845 Florida (và St Augustine) trở thành một tiểu bang của Hiệp Chúng Quốc. Di tích còn lại là một nhà thờ công giáo và công viên giữa thành phố. Tại công viên có một bức tượng nhắc nhở ba người vượt biển lên được đất liền vào năm 1562.

St Augustine là một xứ có nhiều đầm lầy và nhiều cá sấu. Người ta nói cá sấu nó hiền từ, không tấn công trước, nếu không bị chọc phá. Tôi chưa có cơ hội xuống nước để coi cá sấu nó rượt tôi! Tại đây tôi được đi viếng một trại nuôi cá sấu, gọi là *Alligator farm*. Ta thì gọi là cá sấu, nhưng Mỹ thì có hai tiếng : *Alligator* và *Crocodile*, khác nhau cái đầu, cái mõm, bộ răng. Alligator là loại cá sấu của xứ Mỹ, đặc biệt là ở Florida, còn gọi nôm na là "*american alligator*." Các xứ khác như Á châu, Phi châu, Ấn độ, Nam Dương, Việt nam, v.v... là giống "*Crocodile*" (riêng nước Tàu cũng có một ít

alligator). Ở Alligator farm này, họ nuôi trong đầm, trong chuồng và để cho đáng đồng tiền bát gạo, họ nuôi cả các loại alligator và crocodile từ các xứ khác đưa đến, đủ cỡ đủ dạng, tha hồ mà ngắm nghía.

Tôi lại rời Jacksonille vì còn ham đi chỗ khác: đi Orlando. Orlando nằm về mạn giữa xứ Florida. *Disney World* là ở đây, phía nam Orlando, trên xa lộ I 4. Đứng tường bờ: parking 14\$; vô cửa : 79\$ một người. Tôi có đến, ông bà ngoại không có cháu, bỏ 79\$, đi một mình, lại xế chiều, đi không được lâu, cho nên có hơi vô duyên, tôi lại thối lui.

Cùng ở khu vực *Disney World* có xe "Trolley bus" được quảng cáo mạnh mẽ. Tôi đi thử xem sao. Chỉ có 25 cents cho seniors. Cái gọi là "trolley bus" thật ra không có sợi dây trolley điện trên trời mà chỉ là cái vỏ thùng rất thoáng gió, có thể ngồi tư bề, dễ dàng, chạy bằng động cơ diesel bình thường. Xứ Orlando trời ẩm cho nên loại xe này rất là thích hợp. Trolley bus chạy trên con đường *International Dr*, khởi hành từ *Orlando Premium Outlets*. Đường này chủ yếu là đi ngang qua các mall. Mall ở đây đâu phải nhỏ, mà lại nối tiếp nhau từ ngã tư này đến ngã tư kế tiếp. Số lượng mall nhiều quá, quá sức tưởng tượng của tôi. Trên một lộ trình chừng 20 km mà có trên mười cái mall, nhiều quá tôi đếm không hết. Tôi vẫn cứ thắc mắc, người đi viếng thì ít, người đứng túc trực chờ khách thì nhiều!

Orlando còn một con đường nữa: đường *Colonial Dr*, tức là US 50. Là người Việt nam, ta phải biết đường này, vì lý do ăn uống. Có đủ tiệm để thỏa mãn thói quen ta: tiệm ăn nhỏ, tiệm ăn lớn, Supermarket, v.v... toàn dân tộc đen nói tiếng Việt.

Sau Orlando, tôi đi ngang qua *Tampa* để đến *Fort Myers* bằng I 75. *Fort Myers* có bờ biển ngó ra vịnh *Gulf of Mexico*. Cát nhuyễn, bãi lầy, nước ấm, sóng nhẹ, thật là lý tưởng. Mặt trời nhiều, rất nóng vào buổi trưa. Sau Boston - New York lạnh lẽo, đây là nơi dừng chân lý tưởng. Tôi được gặp lại một người bạn học cũ (1957-1961). Thời kỳ DLV, tôi không có dịp làm việc cùng (vì tôi đi ra ngoài 4 năm), sau đó mới gặp lại bên Canada (*New Brunswick*). Anh Vũ Huy Thường này có hơi đặc biệt làm cho tôi ám ức cứ phải đi gặp cho bằng được: anh hưu trí bên Canada, rồi nghe đâu anh qua Mỹ đi làm y tá! Bây giờ gặp được mới thỏa chí bình sanh. Quả là đúng như vậy! Mà lại hơn nữa! Đi làm rất là tài tử, một tuần đi làm hai ngày, nghe tôi đến, thì nghỉ làm một tuần, ở nhà chơi! Thế là chủ nhân ông rồi, chớ có phải là đi làm thuê làm mướn

như tôi đây đâu! Mấy ai mà có cái job làm chơi ăn thiệt! Có lẽ số trời cho!

Mà đúng như vậy: anh qua *Fort Myers* là vì Chị Thường qua và làm việc ở đây trước. Rồi anh mới theo sau. Cái số "thân cư thể" như vậy ai mà không muốn! Qua đây anh chị Thường xây dựng lại cơ sở làm cho tôi lé mắt, thiếu điều nhảm lẫn với triệu phú! Nghe đâu anh cũng từng mất của vì cứ nhả vào cái bong bóng chứng khoán! Vườn rộng, nhà to, kho đầy xe cộ tàu bè! Lòng tôi dâng lên một niềm vui khi thấy bạn mình vào tuổi già được thành công.

*Vạn lý hành trình ngộ cổ tri,
Lão niên thành đạt vững vàng gia cư.*

Everglades

Florida, về mạn nam, có một khu vực đầm lầy rộng lớn, gọi là *Everglades National Park*, phía dưới cả Miami nữa, phía quốc lộ US1 đi Key West. Có đến đây được một lần rồi thì mới thích thú khó quên. Nhưng cũng phải có thổ địa mới biết đường mà đi.

Ở đây có thổ dân sinh sống theo kiểu của họ, có thú rừng bốn chân, và nhứt là cá sấu alligator. Tôi được đến một trại nuôi cá sấu. Trại này có một món độc đáo hấp dẫn du khách: đó là loại ghe "cánh chuồn chuồn" để đi lướt nhanh trên cỏ. Đó là loại ghe lườn phẳng, chở được 25-30 người ngồi. Động cơ là một cái quạt gió thật to, máy nổ ầm ầm phải bít lỗ tai. Một kiểu quân sự của loại ghe này được đưa vào chiến trường Đồng tháp mười ngày xưa. Từ bên, ghe ra, chạy chậm, hai bên bờ dưới bóng cây có cá sấu, đủ cỡ, cá mẹ lẫn cá con. Ra khơi ghe chạy lẹ hơn. Mặt nước thì nông cạn, ước chừng khoảng 5 tấc tây, cỏ dại cũng không cao ước chừng 4 tấc. Cỏ nước mênh mông, chân trời thăm thẳm, không biết đâu là bên là bờ! Anh tài công lại chơi trò biểu diễn thỉnh thoảng quẹo gấp cho thuyền nghiêng hẳn một bên, bên này rồi lại bên kia, nước tung tóe đầy người, thế mới nhớ dai!

Key West

Key West là một địa danh tôi được biết từ lâu. Nay là dịp đi xem coi nó ra làm sao. Thì hóa ra có một độc lộ, US1, nối liền các đảo với nhau cho tới điểm cực nam cũng là tận cùng của US1, có một cọc ciment ghi là "*Southern most point of Continental United States of America*." Tôi cứ tưởng Key West là nhỏ, nhưng Key West đâu có nhỏ. Key West là một cù lao khá rộng rãi, có đủ chỗ cho nhiều khách sạn, tiệm buôn, giải trí,

bên đầu tàu bè. *Whitehead St* vào buổi tối, khách ăn chơi tấp nập.

Miami

Key Biscayne là một bãi biển được ưa chuộng ở đây. Bãi biển vừa rộng vừa dài vừa có đủ thoải mái cho mọi người, danh bất hư truyền. Tuy nhiên vì hướng về phía đại tây dương, cho nên có sóng gió và nước lạnh hơn là phía Fort Myers. Tôi không dừng chân tại *downtown Miami* bởi vì toàn là nhà chọc trời dành cho một thế giới khác.

Thành phố Miami có diện tích rất lớn. Ở đâu đó trong Miami, có chị Hà Như Nga, 112th street, một thân hữu trước đây làm việc trực tiếp với Thái Kế Khoa. Sau khi đi xem Everglades, bốn chúng tôi (PHB & VHT) kéo nhau đến nhà Chị Nga. Chúng tôi được khổ chủ thiết đãi một bữa cơm tối rất là đậm đà. Chị Thường thì thích cây cối Chị Nga trồng. Anh Thường vui lòng lắm. Xác nhận một ý kiến của tôi, anh Thường nói với chị Nga: «*qua sang năm tôi sẽ giúp chị một tay trong kỳ đại hội 2010.*» Thiện chí thì có thừa, nhưng thực tế là 225 km (140 miles) từ nhà anh Thường đến nhà chị Nga! (Đây là chiều dài đường dây cao thế 220kV Đa nhiệm, Thủ đức đến Sông pha, niềm hãnh diện của chúng ta ngày xưa.)

Hai chúng tôi ngủ đêm ở nhà chị Nga. Sáng hôm sau ba chúng tôi đi viếng anh Lê Thanh Tòng ở *Coral Springs*, cách khoảng một tiếng đồng hồ xe hơi. Đến nhà anh Tòng, lại một bất ngờ mới: chị Tòng và chị Nga vốn đã biết nhau rồi, mà bây giờ mới gặp lại! Không khí hàn huyên mừng gặp lại cổ nhân thật là tung bừng ấm áp. Anh Tòng cũng hứa sẽ giúp cho chị Nga một tay trong kỳ đại hội 2010.

Cái niềm hạnh phúc của tôi là siết chặt được vòng tay lớn với hai Thân hữu Điện lực Hải ngoại chính cống mà vắng mặt từ xưa nay trong các buổi đại hội.

Coral Springs

Tại Coral Springs, tôi có một người bạn quen nhau từ thuở thời trai mới lớn (trung học 1956-1957). Tôi cứ muốn gặp lại bởi vì sau này lại có một thời gian cùng hoạn nạn với nhau. Tình bạn chỉ có thắm thía khi cùng chia nhau những vui buồn trong cuộc đời.

Vào thời kỳ thành lập Điện lực Việt nam (1964), ngay sau khi Chương trình Đa nhiệm hoàn tất và đưa vào vận hành, một nhóm kỹ sư nội hóa

chúng tôi rất là phấn khởi, tương lai xán lạn, giấc mơ phục vụ quê hương đang thành hình.

Phần tôi, trước đó, ở Đơn dương, ăn cơm tối sáng với Quân đốc Công trường và trao đổi nhau mọi đề tài. Cho nên mọi sự trên đời đều tốt đẹp, có phần thần tượng hóa xếp trên. Mà ông này giỏi thật. Sau này làm Bộ trưởng khá lâu, không bị hắt cẳng, rồi leo lên đến ghế Phó Thủ tướng. Trước khi đi nhậm chức bộ trưởng, ông nói với tôi khi cả hai còn là cấp úy ở Hải quân VNCH: *mình phải làm chánh trị, bởi vì nếu không làm thì mấy thằng ngu nó làm là mình lãnh hậu quả.* Câu nói này rất là chí lý trong mọi thời kỳ. Nếu như nước ta có được một chục ông như kiểu này, thì Miền Nam chắc không có sụp đổ thể thảm như vừa rồi! Ông này tốt nghiệp tại Pháp, về Việt nam để phục vụ quê hương (lại cũng giấc mơ phục vụ quê hương!) theo lời kêu gọi của TT NĐD, làm chuyên viên phủ Tổng thống, là giáo sư trường Cao đẳng Điện học Phú thọ, là Quân đốc Công trường Đa nhiệm tại Đơn dương, là vị Tổng Giám đốc đầu tiên do Hội đồng Quản trị bổ nhiệm cho cơ quan mới thành lập là Điện lực Việt nam, rồi đi lính khóa 22 Thủ đức, và đi ngành Hải quân như tôi.

Trở lại thời kỳ ban sơ ĐLV, Bộ Công chánh có một ông tân bộ trưởng, mới vừa nhậm chức đã vội vã thay thế TGD đương nhiệm bằng một người khác. Trong khi đó phía ĐLV vận hành tốt và rất tốt với cấp chỉ huy trẻ đang lên. Chúng tôi phản đối. Chúng tôi có số đông: 40 kỹ sư.

Thật ra chúng tôi cũng hơi phôi bò, chưa hiểu là kẻ nào cầm phiếu lương thì kẻ đó chỉ là một tên quen đi làm thuê làm mướn mà thôi. Hai tên trong số những tên tích cực và hàng đầu trong chuyện phản đối này là Phạm Hữu Bình và Lê Thanh Tòng. Hậu quả: xếp lớn đương thời «*mời chúng tôi đi chơi xa.*» Có khoảng một chục người gì đó, trong đó có hai chúng tôi và vài bạn Phú thọ nội hóa nữa. Đến ngày ấn định, chúng tôi đi trình diện nơi chỉ định và được đưa lên quân trường Bộ binh Thủ đức nhập học khóa 21. Lê Thanh Tòng vắng mặt.

Hậu vận

Cái đòn chí tử của thượng cấp tướng chừng như là chấm dứt cơ nghiệp kỹ sư, nhứt là vào cái thời kỳ mà chúng tôi đang lên, đi kiếm đào lấy vợ. Đó là thời kỳ lao đao của cả một cuộc đời, đời của tôi, của Lê Thanh Tòng, ... Nhưng chuyện đời lại khác.

*Mưu sự tại nhân,
Thành sự tại thiên.*

Có khi người ta đánh cho bỏ ghét, nhưng người bị đòn lại vươn lên. Đó là số trời. Ví dụ: Năm 1976, Ủy ban Quân quản đuổi tôi ra khỏi Cty ĐLVN, hấn giáng cho tôi một búa nặng: thất nghiệp suốt đời (sau khi tôi ra trại NV15 Long thành). Nhưng chính cái giấy cho thôi việc đó lại là tờ giấy cho tôi đi Tây. Lúc bấy giờ có ba điều kiện để được ra khỏi nước. Đó là: thuộc diện nhà nước không cần dùng, thuộc diện đoàn tụ gia đình (vợ tôi dân Tây) và có quyền công dân. UBQQ đâu có biết là đánh người thì cũng có trời che.

Trở lại câu chuyện Lê Thanh Tòng.

Vào Bộ binh tôi mới kiểm điểm lại. Lê Thanh Tòng là người thông minh trầm tĩnh có nhiều quen biết. Anh không cam chịu cái tình huống bị động này đâu. Anh ta phải có một phương cách nào đó, có điều là mình chưa gặp lại đó thôi. Và từ đó tôi cứ lắng nghe tin tức liên quan đến người bạn tranh đấu với mình. Với những vật đổi sao dời, không biết anh thoát nạn ra làm sao? Mãi cho đến năm nay 2009 khi chuẩn bị đi chơi Florida, tôi mới liên lạc được với Tòng. Mừng lắm, tôi nhứt định phải đi gặp Tòng cho bằng được. Tôi tin tưởng nơi số trời. Tôi mừng tượng như Tòng có vận mạng tốt.

Và quả như vậy.

*Mưu sự tại nhân,
Thành sự tại thiên.*

Tôi gặp được Tòng tại nhà anh ở Coral Springs, Florida.

Ngũ thập niên, ngộ cố tri.

Tòng kể :

"Cũng có đôi phen bế tắc, nhưng nhờ có quen biết, cho nên tôi xoay xở đi làm cho hãng Mỹ. Công việc là tính toán nhà cửa. Đó là nghề của kỹ sư công chánh, cơ bản của tôi. Hãng Mỹ kiếm một người từ Mỹ qua mà không có. Cho nên họ quý tôi. Tôi được trả lương bằng dollar. So với lương công chức Việt nam, kể cả bộ trưởng hay TGD, thì lương dollars cao hơn nhiều lắm. Sau này tôi có đủ tiền để thiết lập một ngân hàng nông thôn! Khi Cộng sản tới thì mất hết, may mà mạng sống còn nguyên vẹn đây! Nhưng có một cái mà tôi không mất, đó là nghề nghiệp. Bởi vì trong thời kỳ Việt nam tôi học hỏi rất nhiều. Qua tới nước Mỹ, tôi lấy được bằng PE. Rồi từ đó tôi trở lại cái nghề tính toán nhà cửa. Huê lợi càng ngày càng khá. Tôi có một văn phòng kỹ sư cố vấn, lúc cao điểm tôi có thuê đến năm kỹ sư PE vào phụ với tôi. Bây giờ thì rút bớt lại còn một kỹ sư PE phụ tá mà thôi. Nhà cửa thì như anh thấy. Bây giờ tôi có đủ tiền để đi làm từ thiện giúp đỡ người nghèo bệnh tật xứ mình." Nghe đến đây tôi rất là thỏa mãn. Hơn là thỏa mãn nữa: một niềm hạnh phúc tràn ngập tâm hồn tôi. Tôi không phải là người duy nhứt được trời che sau cái số phận hẩm hiu của vụ phôi bò. Bạn đồng hành của tôi cũng được trời ban phước.

Tôi cảm nhận một hạnh phúc trong người. Trong chuyến đi này tôi tìm được một niềm vui trọn vẹn.

Phạm Hữu Bình